

διακρίνεται κομψή νεῆς, παραδεδομένη εἰς τὴν Θλίψιν· εἶναι δ' αὕτη ἡ Νεβολήϊα.

Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ προσώπου τοῦ μνημείου εἶναι γεγλυμμένη ναῦς, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα· καὶ συστέλλει τὰ ἱστία· κεφαλὴ δ' Ἀθηνᾶς εἰκονίζεται ἐπὶ τῆς πρῶρας ταύτης. Ἀναφέρεται ἄρα γε ἡ παράστασις αὕτη εἰς τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον ὅπερ κατέστησε περιφανὲς ὁ Μουνάτιος παρὰ τοῖς Πομπηϊανοῖς, ἢ εἶναι ἀλληγορία τῆς τελευταίας σκηνῆς τῆς ζωῆς;

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς προσόψεως παρίσταται τὸ δαίδριον, τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενον. Μόνη ἡ γεροντία εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀποδώσῃ τὴν τιμὴν ταύτην εἰς τοὺς ἀναδεικνυμένους αἰετοὺς ἀμοιβῆς παρὰ τῆς πατρίδος· οὗτοι ἀπελάμβανον τὸ δικαίωμα νὰ καθέζωνται εἰς τὰς δημοσίας συγλεύσεις, εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰς δημοσίας πανηγύρεις ἐν μέρει διακεκριμένω.

Ἀπὸ τῆς προσόψεως τῆς ἀντιθέτου τῇ ὁδῷ εἰσέρχεται τις διὰ μικρᾶς θύρας εἰς τὸν περιστερεῶνα (columbarium) δωμάτιον, ὅπου ἐνπαθέστον τὰς κάλπας, ἀνεσκαμμένον κατὰ τὴν βᾶσιν τοῦ μνημείου, ὅπερ ἦτο χαμηλὸν καὶ στενὸν, διὸ εἰς μόνος μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους ἡδύνατο νὰ εἰσέλθῃ· περίξ ἐν τῷ τοίχῳ ἀνοίγονται κοιλώματα ἡμικυκλοειδῆ, ἐντὸς τῶν ὁποίων περιείχοντο αἱ κάλπαι μετὰ τῆς τέφρας τῆς ἐκ τῆς πυρᾶς ὑποληφθείσης. Εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῶν ὑδριῶν εὐρέθη μέγας πῆλινος ἀμφορεὺς περιέχων κόκκιν καὶ ὁστᾶ. Ἦσαν δ' ἔως ταῦτα τὰ λείψανα τῆς Νεβολήϊας καὶ τοῦ Μουνατίου συνηγμένα. Ἄλλα κάλπαι περιείχον ἄλλα ὁστᾶ καὶ τὸ νόμισμα τὸ πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος· ὕψωμά τι ὠλοδομημένον ὑποβαστάζει λύχον ἐνώπιον ἐκάστης λάρνακος· ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ τρία ὑέλινα ἀγγεῖα περικεκλεισμένα εἰς ἄλλα μολύβδινα, ὧν τὸ μὲν περιεῖχε καθαρὸν ὕδωρ, τὰ δὲ ἄλλα δύο ὕδωρ καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ τέφραν καὶ ὁστᾶ καὶ λείψανα τῶν σπονδῶν, ἄνθη καὶ οὐσίας εὐώδεις, χεόμενα συνήθως ἐπὶ τῶν λειψάνων τῶν νεκρῶν, ὅτε ταῦτα συναθροίζόμενα ἀπὸ τῆς πυρᾶς ἀπετίθεντο ἐν τῷ τάφῳ.

Κατὰ τὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ πῶν τάφων ἀπαντᾶται μικρὰ θύρα δι' ἣς εἰσέρχεται τις εἰς περιτείχισμα δικτυωτοῦ οἰκήματος, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁποίου εἶναι ἐξωγραφισμένοι τῶνες, γῆνες καὶ ἄλλα πτηνά. Εἶναι δὲ τοῦτο τρίκλινον, σχηματιζόμενον ὑπὸ τριῶν ἐδρῶν ἐκτισμένων ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔστον προσκεφάλαια καὶ

τάπητας, καὶ ἐφ' ὧν ἀνεπαύοντο οἱ δαιτυμόνες.

Εἰς τὸ τρίκλινον ἐτελεῖτο τὸ ἐπικήδειον συμπόσιον μετὰ τὴν κηδείαν. Θέσις δέ τις ἔμενε κενὴ διὰ τὸν τετελευτηκότα. Ἐπὶ μικρᾶς στήλης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τρικλίνου ἐτίθετο ἡ κάλπη τοῦ ἀποθανόντος· ῥόδοις ἐστεμμένη· διεσκορπιζοντο ἄνθη, σπονδαὶ ἐγίγνοντο, κρέας διενέμετο εἰς τὸν λαὸν καὶ συνέβαιναν, ὥστε συνεχῶς ἀναπληροῦντες τὰ ποτήρια διὰ Βεσουβιανοῦ οἴνου, οἱ δαιτυμόνες νὰ λησμονῶσιν, ὅτι ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει εἶχον συναθροισθῇ διὰ τελετὴν θλιβεράν.

Ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ θάνατος δὲν ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τὴν ἀπεχθὴ καὶ ἀποσκορακιστέαν ἔποψιν, ἣν ἔδοσαν εἰς αὐτὸν διὰ τῶν φοβερῶν πανυχισμῶν των οἱ ἀθληταὶ τοῦ μέσου αἰῶνος. Διὰ τοῦτους ὁ θάνατος εἶναι ἀπαίσιος δαίμων, ὅστις παραινεῖ τὴν τῆξιν καὶ τὴν ἐγκράτειαν καὶ πλῆττει τὰς γυμνάς σιαγόνας, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ μυκάται ἡ θύελλα ἐπὶ τῶν ὑποθυρίδων τῶν γοθικῶν παραθύρων· ἀπεναντίας δι' ἐκείνους ἦν ὥρᾳ καὶ ψυχρὰ πλὴν ὥραία θεότης παραινουσα τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν χαράν· Edamus ed bibamus; post mortem nulla voluptas! Ἄς χαρῶμεν ἐνὸς ὧ τοῦ Φαλέρνου οἴνος ἀφρίζει καὶ ὑπομειδιᾷ ἡ καλλονή, ἔλεγον, αὐριον ἴσως ὁ θάνατος θέλει πλῆξαι τὴν θύραν μας. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τρικλίνου ἐν Πομπηῇ εἰκονίζεται σκελετός, ὅστις ἀνυψῶν διὰ τῆς ἐξηραμένης χειρὸς του μέγαν κρατῆρα προσκαλεῖ τοὺς κεκλημένους εἰς πόσιν.

Ἐν τοῦτοις ἡ ἀγυιὰ αὕτη τῆς Πομπηῆας οὐδὲν εἶχε τὸ θλιβερὸν, ἀλλὰ μάλιστα ἦν ὁ προσφιλέστατος περίπατος τῶν Πομπηϊκῶν. Ἐσκιάζετο δ' ὑπὸ δένδρων καὶ ἔγεμεν εὐωδῶν ἀνθέων.

Κομψὰ ὀχήματα, νεανίσκοι χαρίεντες προσέτρεχον ἐνταῦθα κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἀπογεύματος καὶ ἡ ὁδὸς τῶν τεθηνηκότων ἐπληροῦτο ζωῆς καὶ εὐθυμίας. Ἐδραὶ ἐκτισμέναι ἡμικυκλοειδῶς προσέφερον ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς ἐδεύοντας, ἀφ' ὧν μεταξὺ κυπαρίσσων καὶ πιτύων ἐφαίνοντο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ὁ κόλπος τῆς Νεαπόλεως καὶ τὰ περίξ τοῦτου ὄρη.

(Ἐπεταί ἡ συνέχεια)

Σ. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Η ΑΡΓΥΡΑ ΦΙΛΙΣ. (1)

— Γεώργιε!... ἔλεγεν αὐτὴ διὰ διακεκομμένης φωνῆς, εἶναι λοιπὸν ἀληθές, θέλεις νὰ μὲ

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλ. 80.

ἐγκαταλείψης . . . νὰ ἀποθάνης . . . σκληρὲ! τί σοῦ ἔκαμα;

— Ἐμμα! ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἐκ-
πληττόμενος.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐψιθύρισεν ὁ Ὀκτάβιος.

— Μᾶς ἤκουες ἐπανέλαβεν ὁ ἄγγλος διὰ τό-
νου τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ αὐστη-
ρόν. Ἀλλ' ὑπὸ τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς γυναικὸς του
ἀνετριχιάζεν ὡς φῦλλον σειόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Μάλιστα εἶπεν αὐτῇ, ἡρχόμην . . . δὲν
ἤξεύρω πλέον . . . μίαν καλὴν εἶδῃσιν νὰ σοὶ ἀ-
ναγγείλω, νομίζω . . . καὶ ἤκουσα ὅλα . . . καὶ
θέτουσα τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου
τοῦ συζύγου της, ἐπανέλαβεν. . .

— Τὰ πάντα ἤκουσα καὶ ἤξεύρω τῶρα, ὦ
Γεώργιέ μου, μέχρι τίνος βαθμοῦ με ἀγαπᾷς! ἡ
σιωπὴ αὐτῇ, ἡ συνεσταλμένη αὐτῇ στάσις, ἡ λύ-
πη αὐτῇ τὴν ὁποῖαν ἐξελάμβανον ὡς ἀδιαθεσίαν...
ἦτον λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἀδρότης τῆς καρδίας σου,
δυσπιστία πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου, ὁ φόβος μήπως
με ἐνοχλεῖς διὰ τοῦ ἔρωτός σου! καὶ ἐγὼ ἦτις σὲ
κατηγόρουν διὰ τὴν ψυχρότητά σου καὶ ἐφθανα
μέχρι τῆς ζηλοτυπίας! . . .

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν; ἀνέκραξεν ὁ λόρδος
Βεϋμούθ ἐμπλεως εὐτυχίας καὶ νομίζων ὅτι ὄνει-
ροπολεῖ.

— Ἐὰν σὲ ἀγαπῶ! καὶ διατί νὰ μὴ σὲ ἀγα-
πῶ; Οὐδὲν εἴσαι, ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, οὔτε ἀρκετὰ
νέος, οὔτε ἀρκετὰ ὠραῖος, οὔτε ἀρκετὰ ποιητικὸς
διὰ νὰ ἀγαπηθῇς . . . ἀλλὰ παρατήρησε λοιπὸν
τὸν ἑαυτὸν σου! τὸ πλατὺ τοῦτο καὶ καθαρὸν
μέτωπον, οἱ πλήρεις πυρὸς οὗτοι ὀφθαλμοί, τὸ
πρόσωπον τοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ σου ὑπερή-
φανος, τρυφερὰ καὶ ἀνδρική συγχρόνως ἀκτινο-
βολεῖ παρὰ τὴν θέλησίν της! ὦ Γεώργιέ μου δὲν
εἶναι ἐκεῖ ἡ καθ' αὐτὸ νεότης, ἡ ἀληθὴς ὠραιότης,
ἡ θεῖα ποίησις; . . . Σὲ ἀγαπῶ καὶ εἶμαι ὑπερή-
φανος. . . ὅχι πλέον ὡς ἀδελφὴ ἡγαπημένη, οὔτε
ὡς σεβασμία θυγάτηρ! . . . σὲ ἀγαπῶ δι' ἁγίου
τινὸς, διὰ ζωηροῦ ἔρωτος συζύγου καὶ ἐρωμέ-
νης! . . .

— Λέγεις ἀλήθειαν, Θεέ μου! ἐψέλλιζεν ὁ
λόρδος Βεϋμούθ σφίγγων πὴν γυναικὰ του μετὰ
παραφόρου χαρᾶς. Καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς δὲν
ἠκούετο ἄλλο εἰμὴ ὁ κρότος τῶν ἀσπασμῶν των
καὶ τῶν λυγμῶν των οἵτινες συνεμιγνύοντο.

VI.

*"Οπου ἐπὶ τέλους πρόκειται περὶ τῆς
ἀργυρεᾶς γιαλίδος*

Ὁ Ὀκτάβιος, τῇ ἀληθείᾳ ἦτο πολὺ στενοχω-

ρημένος ἐκ τῆς θέσεώς του. Δὲν ἐτόλμα οὔτε νὰ
ἐγερθῇ, οὔτε νὰ ἐμιλήσῃ, οὔτε ἐν τοῖς τοῖς νὰ μεί-
νῃ ἀκίνητος.

Οἱ δύο σύζυγοι εἰς παράδεισον εὐτυχίας εἰσελ-
θόντες τὸν ἐλησμόνησαν ἐντελῶς· ἀλλ' αὐτὸς ἦτο
δυστυχὴς καὶ ἐθλίβετο εὐρισκόμενος πλησίον αὐ-
τῶν. Ἐνώπιον τῶν μεγάλων ἐκχύσεων τῆς καρ-
δίας, τῶν πλυμυρῶν τούτων αἵτινες διασπά-
ζουσι μὲ τὴν σφοδρότητα κύματος, ἀπὸ πολλοῦ
περιστελλομένου, τὰ προχώματα τῆς εὐπρεπείας,
τρίτος τις ἀδιάρητος εἶναι πάντοτε γελοῖος.

Πρὸς τὴν φυσικὴν ταύτην ἀντίπραξιν ἡνοῦτο
παρὰ τῷ κόμῃτι ὑπόκωρος τις λύπη. Ἡ χάρισσα
αὐτῇ νέα γυνή, τὴν ὁποῖαν ἐβλεπεν ἐπιδαψιλεύου-
σαν εἰς ἄλλον τοὺς θησαυροὺς τῆς λεπτῆς τρυ-
φερότητός της, ἦτο βεβαίως ἡ κομψὴ ὀπτασία
ἣτις ἦλθεν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ὀδυνῶν του,
ἐκεῖνη ἣτις εἶχε δροσίσει τὰς πυρετώδεις νύκτας
αὐτοῦ . . . ἀλλὰ τὸ θελκτικὸν ὄνειρον ἐξέλειπε
καθ' ἣν στιγμὴν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἡ καρδιά του ἦτο καταβεβλημένη ὑπὸ λύ-
πης καὶ ἤρχισε νὰ μετανοῇ διότι δὲν ἦτο πτώμα
κινούμενον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ
δένδρου τῆς Βουλώνης.

Παρειθὺς ὁ λόρδος Βεϋμούθ δι' αἰφνιδίας τινος
ἀντιστροφῆς εἰς ἑαυτὸν ὠχρίασε καὶ ὤθησεν ἡρέ-
μα τὴν γυναικὰ του.

— Εἶμαι τρελλός! εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ φω-
νῆς φρικωδῶς ἡλλοιωμένης. Ἴδου παρ' ὀλίγον νὰ
πιστεῦσω, ὡς παιδίον ὅ,τι τὸ καθῆκον ἢ ὁ οἶ-
κτος ἴσως σοὶ ἐμπνέουσιν. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμ-
πάθειάν σου, Ἐμμα, καὶ συγχώρησέ με πρὸς στιγ-
μὴν διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου. . .

— Ὁ οἶκτος! τὸ καθῆκον! ἐπανέλαβεν ἡ νέα
γυνὴ μετ' ἐκπλήξεως. Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε; ὅταν
σᾶς ὁμιλῶ περὶ ἀγάπης περὶ τρυφερότητος . . .

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, διέκο-
ψεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ, μὴ λαμβάνης ἀνωφελῶς
τὸν κόπον νὰ με ἀπατήσης.

— Ἄ! εἶπεν ἡ νέα γυνὴ ἐγειρομένη ὀρθὴ καὶ
ἀγέρωχος, τῶνόντι εἶχον λησμονήσῃ τὴν προσβο-
λὴν ταύτην· εἰσθε σκληρὸς διότι μοὶ τὴν ἀνα-
πολεῖτε . . .

— Ἐμμα, ἐπανέλαβεν ὁ ἄγγλος, μὴ με θεωρῇς
παρὰ ὡς ἀδελφὸν ἐπιεικῇ, ὡς φίλον εἰλικρινῇ· ἄ-
νοιξόν μοι τὴν καρδίαν σου. Δὲν σ' ἀγαπῶ διὰ
κοινῆς τινος ἀγάπης . . . ἡ θυσία ἄλλως ἐγένετο·
ἡ καρδιά μου δὲν δύναται νὰ πληγωθῇ περισσό-
τερον . . . ἐξέρρευσε ὅλον αὐτῆς τὸ αἷμα.

— Εἰς τὸν Χρυσοῦν Ἀετὸν, ἐσκέφθη ὁ Ὀκτάβιος, βεβαίως εἶναι αὐτό.

— Ἐνῷ μᾶς ὠδήγουν εἰς τὰ δωμάτιά μας, ἐξηκολούθησεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ, ἤκουσα ὑπηρετρίαν τινα λέγουσαν εἰς ἄλλην καὶ δεικνύουσάν σε. — Κύτταξε ! ἰδοὺ ἡ νέα κυρία τοῦ παρελθόντος ἔτους . . . Ἡξεύρεις, ἐκείνη τῆς ὁποίας ὁ ἐραστὴς ἦτο ἀσθενής· ἀπόδος αὐτῇ λοιπὸν τὴν φιαλίδαν τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει . . .

— Ἀλλ' ἡ γυνὴ αὕτη ἐψεύδετο, κύριε, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοὶ κάμῃς τὴν προσβολὴν αὐτὴν νὰ ἀμφιβάλλῃς ;

— Βεβαίως, κατ' ἀρχὰς οὐδεμίαν σπουδαίωτητα ἀπέδωκα εἰς τοὺς λόγους τούτους· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἡ αὕτη ὑπηρετρία μὲ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀναβίθρας καὶ μοὶ ἔδωκε τὴν φιαλίδαν παρακαλοῦσά με νὰ σᾶς τὴν ἐγχειρίσω. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτον ἡ ἐδική σας.

Ἡ Ἔμμα ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως καὶ τὸ εἰλικρινὲς πρόσωπόν της ἐξέφρασε τὴν ζωηρωτέραν ἀγανάκτησιν.

Ὁ δὲ Ὀκτάβιος ὅστις ἐπερίμενε νὰ τὴν ἴδῃ ὠχρίωσεν, πάλλουςεν καὶ ζητοῦσαν τινα ὑπεκφυγὴν ἔμεινεν ἐντελῶς ἐκθαμβος.

— Καὶ σεῖς δὲν μοὶ εἶπατε τίποτε ! ἀνέκραξεν αὐτὴ.

— Ἐκαμα λάθος· ἔπρεπε νὰ ἔλθω ἀμέσως εἰς σὲ καὶ νὰ σοὶ ζητήσω εἰλικρινῇ καὶ ἄδολον ἐξήγησιν τοιαύτη ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἡ ἰδέα μου· ἀλλ' ἐνῷ ἐδίσταζον, καὶ ἐνῷ ἡ γυνὴ αὕτη κατὰ πλεονασμὸν μοὶ διηγείτο δὲν ἐξεύρω ποῖαν ἀνόητον ἱστορίαν μονομαχίας νέου τινὸς πληγωθέντος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀπδεικνυες μὲν ὅτι γνωρίζεις κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον καθ' ἐκάστην νύκτα ἐπήγαινες κρυφίως καὶ ἀνεύρισκες εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐνθυμήθην ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, περὶ ἧς ἐκείνη ὠμίλει, ἐγὼ βιασμένος νὰ ἐκπληρώσω ἐντολὴν τινα εἰς Ἰσπανίαν σᾶς εἶχον ἀφήτει εἰς Παρισίους μόνην καὶ ἐλευθέραν . . .

— Καὶ, εἶπεν ἡ Λαίδη Βεϋμούθ μετὰ μειδιήματος ὑπεροπτικοῦ, ὑποθέτετε ὅτι κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν . . .

— Δὲν ὑπέθεσα τίποτε, Ἔμμα, τίποτε προσβλητικὸν εἰς τὴν τιμὴν σου. Ἐζήτησαν ἐξ ἐναντίας λόγους διὰ νὰ συγχωρήσω τὴν ἐλαφρότητα τῆς διαγωγῆς σου . . . Ὁ νέος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἴσως ἦτο σεγγενὴς σου, ποῖος ἤξεύρεις ; φίλος τῆς παι-

σοὶ ἐπέβαλλε τὸ καθήκον νὰ ἀγρυπνῇς ἐπ' αὐτοῦ . . . ἀλλὰ διὰ τί μοὶ ἔκρυψες τόσον καιρὸν καὶ τόσον μυστικῶς τὸ ταξιδιδόν σου τοῦτο εἰς Φοντενεβλώ ;

Ἡ Λαίδη Βεϋμούθ ἔκαμε κίνημά τι ἀνυπομονησίας. Ἡ ἐντροπή, ἡ ὀργή, ἡ προσβληθεῖσα ἀξιοπρέπεια ἐρυθρίασαν τὴν θελκτικὴν μορφὴν της.

— Πάλιν ἐπαναλαμβάνετε τὰ αὐτὰ, ἀνέκραξεν αὐτὴ, δὲν ἤμην, σᾶς λέγω, εἰς Φοντενεβλώ . . . εἰμὴ μεθ' ὑμῶν.

Ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη αὕτη, ν' ἀρνῆται τὸ προφανὲς τοῦ πράγματος ἤρχισε νὰ προσβάλλῃ τὸν Ἄγγλον.

— Ἄ ! εἶπεν αὐτὸς λυπηρῶς, εἶμαι πολὺ δυστυχής· ἀποῦ ὑπεβοήθουν τὴν καταστροφὴν τῆς εὐτυχίας μου, ἡλιζα τοῦλάχιστον εἰς τὸ αἶσθημά σου, εἰς τὴν φιλίαν σου· μετεχειρίσθην ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην σου . . . ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω.

— Ἀλλὰ, ἀνέκραξεν ἡ Ἔμμα μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, τί θέλετε νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ; δὲν ἔχω κανὲν μυστικὸν τὸ ὁποῖον νὰ μὴ γνωρίζητε, οὔτε ἓν, σᾶς ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.

— Καὶ ἐν τούτοις, Ἔμμα, ἀπὸ ἐνὸς ἔτους γίνεσαι καθ' ἐκάστην ἡμέραν σκεπτικωτέρα, μελαγχολικωτέρα καὶ σιωπηλοτέρα . . .

— Φεῦ ! εἶπεν αὐτὴ, διότι σεῖς ἐγείνατε τόσον ψυχρὸς καὶ σκυθρωπὸς, ὥστε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν με ἀγαπᾶτε πλέον !

— Μήπως εἶναι μᾶλλον ὅτι ἀγωνίζεσθε μετὰ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ ἐνόχου ἔρωτος ; ὅτι ἐζητεῖτε ματαίως νὰ ἐκρίζωσθε παλαιὰν τιμὴν ἀνάμνησιν ; διὰ τί, ἀγαπητὸν τέκνον, διατί νὰ μὴ τὰ εἶπῃς ὅλα ;

— Διότι εἶναι ψεῦδη, Γεώργιε ! διότι δὲν ἀγαπῶ, δὲν λατρεύω εἰμὴ ἓνα ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον . . . καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶσαι σύ.

— Ποῖος εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡγρύπνεις δεκαπέντε νύκτας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου ;

— Δὲν ἤξεύρω τί θέλεις νὰ εἶπῃς καὶ πῶς πιστεύσας τὴν ὑπηρετρίαν τοῦ ξενοδοχείου, ἧτις πιθανὸν νὰ ἐψεύσθῃ ἢ νὰ ἠπατήθῃ ἀπὸ παράδοξόν τινα ὁμοιότητα, ἐκράτησας ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος ὑποψίας αἵτινες μὲ προσβάλλουν καὶ σὲ ἀτιμάζουν ! Ἄ ! Γεώργιε, καὶ λέγεις ὅτι με ἀγαπᾷς . . .

— Ἀλλ' ἡ φιαλὶς αὕτη, ἡ δυστυχὴς αὕτη φιαλὶς ! πῶς ἐξηγεῖται ἡ παρουσία της εἰς Φοντε-

— Δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐξηγήσω. Βλέπω εἰς τὸ γεγονός τοῦτο παράδοξον καὶ θλιβερὰν σύμπτωσιν, ἰδοὺ τὸ πᾶν ἄλλως δὲ ἡ φιλίᾳ τὴν ὁποῖαν σὺ ἐδωκεν εἶναι ἄρᾳ γι' ἰδική μου ;

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχω λάθος ; ἡ ὑπογραφή μου, τὰ σύμβολα τῆς οἰκογενείας μου, ἡ παράδοξος καὶ ἴσως ἰδιαιτέρα σφράγις τῆς, ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύουν τὴν ταυτότητά της . . ἄλλως δὲ θὰ τὴν ἰδῆς, καὶ ἂν κατορθώσης νὰ μοὶ ἀποδείξῃς ὅτι δὲν εἶναι ποσῶς ἰδική σου, βεβαίως θὰ λησμονήσω τὰς ἀμφιβολίας καὶ τὰς ὑποφίας μου.

Καὶ ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἐξῆλθε ταχέως.

Τότε ὁ κόμης δὲ Σουβράν ἐπλησίασε πρὸς τὴν νέαν γυναῖκα.

— Κυρία, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, πρὶν ἢ ἐγκαταλείψω τὴν οἰκίαν ταύτην διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθω πλέον ποτὲ, θὰ μὲ συγχωρήσητε νὰ ἐπιληφθῶ τῆς μόνης ταύτης εὐκαιρίας ἵνα σὺς ἐκφράσω τὴν μετὰ σεβασμοῦ εὐγνωμοσύνην μου ;

Ἡ Λαίδυ Βεϋμούθ τὸν παρετήρησε μὲ τρόπον ἐκπεπληγμένον.

— Ἡ εὐγνωμοσύνη μου, ἐξηκολούθησεν αὐτὸς, δὲν θὰ ἐκλείψῃ εἰμὴ μετὰ τῆς ζωῆς μου, λυπούμαι ὅμως διότι ὑπῆρξα ἀντικείμενον ἀκουσίου ταραχῆς εἰς ἐν ζεύγος τόσῳ πολὺ ἡγαπημένον. . .

Ἡ Ἔμμα ἤνοιξε μεγάλους ὀφθαλμούς ὥς τις ὁ ὁποῖος δὲν καταλαμβάνει τίποτε.

— Καθ' ἣν στιγμήν θὰ χωρισθῶ ἀφ' ὑμῶν διὰ παντός, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀκτάβιος, καταρῶμαι τὴν τύχην ἥτις ἄλλοτε μ' ἐβρίψεν ἔμπροσθέν σας. Ἀπὸ δύο ἐτῶν ἡ εὐάρεστος εἰκὼν σας πλανᾶται σταθερῶς ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου . . εἶχον σχηματίσει χρυσᾷ ὄνειρα, συγχωρήσατέ μοι κυρία, διότι σὺς ἐνόμιζον ἐλευθέραν καὶ ἐτόλμων διὰ τοῦ νοῦς νὰ ὑψωθῶ μέχρις ὑμῶν . . σήμερον ὅτε πρέπει νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τῆς γλυκείας ταύτης φαντασίας . . ἡ καρδίᾳ μου συντρίβεται.

Ἡ νέα γυνὴ ἀπεσύρθη φοβηθεῖσα καὶ ἡρώτα ἑαυτὴν μήπως ὁ Ὀκτάβιος ἦτο τρελλός.

— Ἡ ὁμιλία αὕτη σὺς προσβάλλει ἴσως, ἐπανελάθεν ὁ κόμης. Σιωπῶ κυρία μου . . ἀλλ' ἀκόμη μίαν λέξιν, εἶναι συμβουλή ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου, ἐνὸς φίλου. Διὰ τί νὰ ἀρνήσθε εἰς τὸν Λόρδον Βεϋμούθ, εἰς ἓνα σύζυγον ὅστις κατέχει « ὅλην » τὴν ἀγάπην σας πρᾶξιν τῆς ὁποίας ἔχει ἀποδείξει, καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ ἀναγκασθῆτε ταχέως ἢ ἀργὰ νὰ ὁμολογήσητε ; Ἐκμυστηρευθῆτε εἰς αὐτὸν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, διότι αὕτη δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ ἀτιμάζον

σας . . ἐνῷ ἄλλως ἕως τότε θ' ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ἀγάπην σας καὶ ἡ ἀμφιβολία αὕτη θὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν του. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διέκοψεν ἡ Ἔμμα, εἶμαι ἴσως ὀλίγον ἀγχίνους ; ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ οὔτε λέξιν ἐξ ὅσων μοὶ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ λέγητε.

— Εἶναι δυνατόν, εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος μετὰ λύπης, νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσητε ;

— Ν' ἀναγνωρίσω ; . . ἀλλὰ πῶς, ἐνῷ σὺς βλέπω σήμερον διὰ πρώτην φοράν ;

Ἡ φιλαυτία τοῦ κόμης ἔλαβε σκληρὰν τινὰ προσβολήν· δὲν ἐνθυμεῖτο οὔτε καὶ τὴν μορφήν του ! ἐδάγκασε τὰ χεῖλη.

— Δὲν ἀπορῶ ὅτι μὲ ἐλησμονήσατε, ἐπανελάθεν αὐτὸς πικρῶς, . . τί ἤμην τῶνόντι δι' ὑμᾶς ; ξένος, ἀδιάφορος. Ἐν τῇ ἀνεξάντλητῳ καλωσύνῃ σας παρέσχετε εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα καὶ θνήσκοντα τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας μοὶ ἐπεδαψιλεύσατε . .

— Ἐγώ ! εἶπεν αὕτη γελῶσα, σὺς ἐπεδαψιλεύσατε περιποιήσεις ;

— Ἀλλ' ἐγὼ ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀκτάβιος σὺς ἐνθυμούμαι . . καὶ ἡ ἐνθύμησίς σας εἶναι ἀδιασπάστως συνδεδεμένη μὲ τὴν εἰς Φοντενεβλώ διαμονήν μου.

— Ἀκόμη Φοντενεβλώ ! ἀνέκραξεν ἡ Λαίδυ Βεϋμούθ ὀργισθεῖσα, ἔχετε λοιπὸν βεβαίως στοίχημα ! Ἄς εἶναι κύριε ! ἰδοὺ, τὸ ἐπαναλαμβάνω διὰ τελευταίαν φοράν· δὲν ἔβουλα ποτὲ τὸν πόδα μου εἰς Φοντενεβλώ ἄνευ τοῦ συζύγου μου· δὲν σὺς εἶδον ποτὲ, δὲν σὺς γνωρίζω ποσῶς καὶ σὺς παρκαλῶ νὰ πύσητε τὸν δυσάρεστον αὐτὸν ἀστεί· σμὸν ὅστις μὲ ἐνοχλεῖ καὶ μὲ προσβάλλει.

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἀκίνητος ἀπὸ ἐκπληξιν καὶ λύπην.

— Ἄ ! τοῦτο πλέον δὲν ὑποφέρεται, ἀνέκραξεν ἡ ἀρμόζει τῶρα νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ « ποῖος λοιπὸν ἀπατᾷ ἐνταῦθα ; »

Πρὸς στιγμήν ἐπῆλθεν ἄκρα σιγή.

Ἡ νέα γυνὴ λίαν συγκεκινημένη, ἐκτύπα νεύρωδως καὶ μὲ μικρὰ βιασμένα κτυπήματα τὸ βελούδινον κάλυμμα τῆς ἐστίας, ὁ δὲ Ὀκτάβιος· μακινώδης γενόμενος ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ.

Αἶφνης τὸ ὀρολόγιον ἐκτύπησε δέκα ὥρας.

Ἡ Λαίδυ Βεϋμούθ ἀνεσκήρτησεν· ἀνέγνωσε ταχέως ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν μέχρι τοῦδε ἐκράτει σφιγκτὰ εἰς τὴν χεῖρά της διπλωμένην. Καὶ ἐπὶ

τινας μὲν στιγμάς ἡ φυσιογνωμία της ἐπρόδιδε βαθεῖάν τινα σκέψιν· μετὰ ταῦτα δὲ ὥς ἂν αἰφνιδία τις ἰδέα ἐφώτισε τὸν νοῦν της ἐμειδιάσει· καὶ σταματῶσα τὸν κόμητα διὰ τινος κινήματος,

— Ἐὰν καλῶς ἐνόησα, εἶπεν ἡ Ἔμμα, εἰσθε αὐτὸς ὁ ἴδιος πληγωμένος περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ὠμίλει ὁ σύζυγός μου.

Ὁ Ὀκτάβιος προσέκλινε μετὰ φιλοφροσύνης.

— Τὸ ἤξεύρει;

— Τὸ ἀγνοεῖ.

— Δὲν εἶναι πρὸ δύο ἐτῶν κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ὅπου ὑπήγετε εἰς Φοντενεβλώ.

— Μάλιστα, κυρία, κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον.

— Καὶ ἐκείνη . . . ἥτις σὰς ἐπεριποιήθη, μοὶ ὁμοιάζει πολύ.

— Πολὺ εἶπεν ὁ κόμης εἰρωνικῶς. Δὲν ὑπάρχει ἐντελεστετέρα ὁμοιότης;

— Τίς ἤξεύρει! ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε καλῶς . . . Δὲν παρετηρήσατε κατὰ τι εἰς τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεურίσκετε ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Οὐδὲν, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Σκεφθῆτε καλῶς . . . τὸ φάντασμά μου δὲν εἶχε χαρακτηριστικόν τι . . . ἰδιαίτερον καθὼς ἐνδιαλαμβάνουσι τὰ διαβατήρια;

— Ἐν χαρακτηριστικόν! ἐψιθύρισεν ὁ Ὀκτάβιος, σταθῆτε . . . τῷ ὄντι, μοὶ φαίνεται . . .

Ἔθεσε μίαν τῶν χειρῶν του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Μάλιστα εἶπεν ἡ νέα γυνή . . . κατὰ τι ὥς μικρὰν ἔλαϊν· ἐν χαρακτηριστικὸν καλλονῆς.

— Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κάτω χεῖλους! ἀνέκραξεν ὁ κόμης· εἶναι ἀληθές . . . ἐνθυμοῦμαι τώρα . . .

Ἡ Λαΐδου Βεϋμούθ ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἔπεσεν ἐπὶ σκίμποδος γελῶσα μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν δύναμιν . . .

Ὁ ἄγγλος, ὅστις εἰσῆρχετο τότε, ἔμεινεν ἐκπληκτος ἐνώπιον τῆς ἀσυνήθους ταύτης ἱλαρότητος. Ὁ κόμης ἤρχισεν νὰ ἐννοῇ ἀλλ' ἀμφίβαλλεν ἀκόμη.

— Ὅτε θὰ εἰσθε ἡσυχωτέρα, ἐξηκολούθησεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ μετὰ δυσθυμίας, θὰ μοὶ κάμητε τὴν χάριν νὰ ἐξετάσητε τοῦτο;

Ἡ Ἔμμα ἔλαβε τὴν φιαλίδαν καὶ πάλιν τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Τὴν ἀνεγνώρισαν εἶπεν αὐτή.

— Λοιπὸν ὁμολογεῖτε . . .

— Ὅτι αὐτὴ ἡ φιαλὶς εἶναι τῳόντι ἡ ἐδική μου, μάλιστα, Γεώργιε.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός . . . οὗτος ὁ νέος τοῦ Φοντενεβλώ . . .

— Ἦτον ὁ κύριος.

— Σεῖς κύριε κόμη . . .

— Ἐγὼ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ὀκτάβιος.

Ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἐνέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν.

— Θὰ μοὶ ἐξηγηθῆτε, ἐψέλισεν αὐτός.

— Οὐδὲν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶπεν ἡ Ἔμμα. Ἀκούσατε, προσέθηκεν αὐτὴ προτεινούσα τὰ ὦτα.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

Ἡ ΕΝ ΕΤΕΙ 1770 ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ ΑΥΤΗΣ. (1)

Ἐφθασεν ἐν τούτοις ἡ παραμονὴ τῆς πτώσεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας· οἱ βάρβαροι περιεκύκλωσαν αὐτὴν πανταχόθεν καὶ ἠπειλοῦν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν αὐτήν. Ἡ παρακμὴ εἶχε φθάσει καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ παραλυσία, ἡ ἀνανδρία· ὁ αὐτοκράτωρ ἔκρουε τὰς πύλας τῶν ἡγεμόνων ἄνευ διακρίσεως ἐπατιῶν βοήθειαν, ἀνθ' ἧς προθύμως ὑπέσχετο οἰανδήποτε ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ ἀμοιβήν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων δὲν ἐλησμονήθη καὶ ὁ τῆς Ῥωσσίας Βασίλειος ὅστις καὶ συνέδραμε δι' ἀποστολῆς ἱκανῶν χρημάτων, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων ἐνύμφευσεν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἄνναν μετὰ τοῦ Ἰωάννου, υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἐμμανουὴλ ἐν ἔτει 1414. Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος ἀπέβη ἀτυχής, διότι ἡ νέα αὐτοκράτειρα ἀπεβίωσεν ἄπαις μετὰ τριετὴ συζυγίαν δυστυχῆ καὶ πολυδάκριν, καὶ οὕτω ἐματαιώθησαν καὶ πάλιν τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιμιξίας βασιζόμενα σχέδια τῆς Ῥωσσίας.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰωάννου τούτου τοῦ Παλαιολόγου συνεκροτήθη ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ σύνοδος, ἡ κατόπιν ἀποκηρυχθεῖσα, καθ' ἣν ἐγένετο προσκαίρως ἡ ἔνωσις τῶν δύο ἐκκλησιῶν (1439). Ἐκ τῶν ἐνθέρμων συνεργῶν τῆς ἐνώσεως ἦτο καὶ ὁ μητροπολίτης Κιέβου Ἰσίδωρος ὁ Ἕλλην, ὅστις μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνόδου καρδινάλιος ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ ἀποστολικὸς ἐξαρχος